

45th Anniversary of the Formation of the Military Security Department
"THE FATE OF AN INTERNAL SPY"

During the long resistance war against the Americans to save our country, which lasted from after July 1954 until 30 April 1975 and was filled with suffering and sacrifice, our nation achieved total victory. The date 30 April 1975 was a day of great celebration, the celebration of a glorious victory which brought pride and happiness to our people and to our friends throughout the world. In the midst of the joyous atmosphere of this day of victory, Comrade Tran Quoc Hoan, Minister of Interior, instructed the Military Security Department (CUC BAO VE QUAN DOI) to take Thong to Saigon immediately.

Nguyen Van Thong was born in 1942 at 42 Le Loi Street in Son Tay City. Many members of his family served as puppets for the French colonialists. He received an education through the receipt of his baccalaureate diploma and his every personal need was satisfied.

In 1954, when the Geneva agreement was signed, Thong went with his family to regroup for 300 days in Hai Phong. After that, his entire family was transported to Saigon in a French Dakota aircraft. In Saigon, Thong lived in a house at 6 Hong Thap Tu Street. Because he had completed his baccalaureate degree, Thong was recruited and trained by the American CIA. From that time until his arrest in Ban Me Thuot, Thong was an extremely dangerous lackey of the CIA.

Around 1969 Thong was given the responsibility of handling Vo Van Ba, and he handled Ba until Thong was arrested by our forces in Ban Me Thuot. In actuality, Ba was at that time a District Party Committee member for the Tay Ninh Cao Dai Holy See region. When was Ba recruited by the CIA and how was the CIA able to insert him into the Tay Ninh Holy See District Part Committee? Thong stated that he didn't know, this was a CIA secret which Thong was not authorized to know.

Ba had a private residence on Ba Den Mountain (Black Lady Mountain) in Tay Ninh. He was assigned by the Tay Ninh Holy See District Committee to recruit party chapters in the enemy's rear area. The CIA considered Ba to be the most valuable spy in Indochina because his memory was exceptional. Every time the Tay Ninh Provincial Party Meeting held an expanded meeting to promulgate Politburo resolutions, no one was allowed to take notes. This man, however, would only hear the Politburo resolution read once, and then could go home and write it down exactly like the written text.

BA's house had an attic made of wood. Thong directed him to put a radio there. Each day at the appointed time Thong and Ba would contact each other by radio to collect information and to implement the instructions of the American CIA Station in Saigon. At the same time, the use of the radio allowed the enemy

to check on whether Ba had betrayed them and on whether Ba was taking any long trips which he had not told them about.

The enemy also constructed a house in Tay Ninh City. The outward appearance of this house was that of a house of prostitution, but in fact the house was a dead drop. Within the house was a double bed, and under the leg of the bed the enemy buried a milk carton. When he needed to meet with the CIA to report, Ba would write a message in code and give it to his daughter, Vo Thi Nga, and her schoolmate Thi Hong. They would go to the house in the guise of prostitutes and would place the message in the milk carton. Around this area the CIA deployed a force of secret agents to monitor the situation, and when it was safe Thong would enter the house to collect the message.

The CIA regularly took Ba to Saigon to report and to receive new instructions. When Ba had completed his report, the CIA would rewrite it into separate individual reports. In order to protect the identity of this spy, on the bottom of the reports they would place the signatures of two of our loyal party members, comrade Ba Dua and Tu Tinh.

Because the information provided by this dangerous spy was valuable, the American CIA forbade the intelligence agencies of the puppet army and government to pursue the information. In spite of this, the puppet Military Security Service, the puppet General Directorate of Police, etc., all made efforts to run down the source of this information. Eventually, they all knew that the information was coming from Tay Ninh, but they did not learn that the information came from Vo Van Ba.

The consequences of the betrayal of this dangerous spy who was completely dedicated to the CIA were that he caused us to suffer many casualties. An example of this was when he heard us promulgate a plan for an attack aimed at liberating a number of areas in Tay Ninh. He immediately reported this to Thong so that Thong could report it back to Saigon. After determining that the information which Ba had reported was correct, the U.S. deployed troops to conduct an ambush and caused us extremely heavy casualties, which made it impossible for us to carry out our assignment of liberating a number of these areas.

In the face of these losses, the security protection agency of the Tay Ninh province Military Command suspected that we had a spy in our midst. The Tay Ninh Provincial Committee planned to send Ms. Tu Doi into the enemy rear area to check on the various party chapters which Vo Van Ba had organized. When he learned this, Ba feared he would be exposed as a spy. He therefore immediately reported to the CIA the day and time Ms. Tu Doi would enter the enemy rear area and recommended that the enemy arrest Ms. Tu Doi.

The enemy, however, thought that if they arrested only Ms. Tu Doi this would expose the spy Vo Van Ba. In order to protect the identity of this dangerous spy, the CIA provided a cover by arranging a large sweep operation which arrested thousands of people, but the main object of the operation was to arrest Ms. Tu Doi.

Because Ms. Tu Doi resolutely resisted and refused to confess, they sentenced her to 3 years in prison. When her prison term ended, the CIA informed Ba that they were going to release her. Ba recommended that they continue to hold her, because if she returned to our area there was a danger that Ba would be exposed as a spy. The CIA accepted Ba's suggestion. They continued to hold Ms. Tu Doi. The result of this was that after the liberation, Ms. Tu Doi was a paraplegic and could not walk.

When the Americans saw that we were attacking from all directions, they sent out photographic reconnaissance aircraft and found tank tracks along the Ho Chi Minh Trail. This finding caused them great fear and concern. Ba was immediately called to Saigon to report. At that time the Americans only asked Ba this question, "In your opinion, are the Communists launching all these attacks with the intention of gaining more territory and population or do they intend to liberate all of South Vietnam, and, would the Communist dare to attack Saigon?" Ba responded strongly that the Communists planned to liberate all of South Vietnam and, as to whether the Communists would attack Saigon - he said that was a certainty! The Americans suggested to Ba: "If that occurs, we will send a helicopter to pick you and your wife and children up to take you to the U.S." Ba blindly believed in the absolute secrecy of the Americans, so he only requested that the CIA destroy all documents in Saigon related to him. That would take care of everything! He would not be exposed, he could continue to live in this land and not have to go anywhere. He was very subjective and too trusting in the security of the CIA. In truth, all of his crimes had already been reported to us by Thong, his handler, before Tay Ninh and Saigon were liberated. According to Thong, because of Ba's great "contributions", the CIA paid him a monthly salary of between 2,000 and 5,000 dollars. Because they were afraid, however, that if Ba got too much money he would be exposed, they only let Ba have enough money to live on. The majority of his money was put in a Saigon bank for Ba.

After bringing Thong to Saigon, the Military Security Department reported to Comrade Vien Chi (Note: Vien Chi was a senior officer in the SRV Ministry of Interior Intelligence Department) Comrade Vien Chi told them, "His statements are accurate, they match the information I have obtained from the safe of Nguyen Khac Binh (NOTE: Nguyen Khac Binh was the Commander of the South Vietnamese National Police and concurrently Chief of the Central Intelligence Organization). Vo Van Ba is an extremely dangerous internal spy. But you comrade must always remember that all of the crimes which Ba committed were done at the direction of Thong. Thong is a dangerous CIA spy, so you comrades must be very much on your guard against him. Vo Van Ba has been arrested by our personnel. You comrades should prepare to interrogate him."

The Military Security Department was in the process of making preparations and waiting when it received a report from the Security Section for South Vietnam "If we're not careful we're going to jail. Last night Vo Van Ba ended his own life. He left behind a letter saying the following: 'At a time when our entire population is joyously greeting our victory, I must lie down here. I have recognized my crimes, and I no longer have the heart to look at my friends

and relatives, my comrades, and my compatriots. I am therefore ending my own life right now.”

After hearing this, no one said anything and one by one left to return home. This was truly the shortest and tensest meeting we had ever had.

I went home filled with regret that the bastard Vo Van Ba had died. Death was the appropriate end for a spy who had committed so many crimes against the people. However, I was very sorry that I had not had a chance to confront him face to face and force him to confess to all the long-range plots of the American imperialists.

Through the progress of this case, and combined with many other documents of other cases during my life in counter-espionage work, I have found that the enemy is always seeking every possible means to recruit internal spies who will worm their way deep into our ranks to oppose the revolution. They fight against us during times of peace as well as of war, during periods when we are encountering difficulties as well as during times when we are victorious. Therefore the task of preserving security requires constant vigilance. We must educate the younger generation working on protection of our security to show them that: today the security situation may be secure, but that does not mean that the security situation will be secure tomorrow, and that a firm spirit and security skills will be required.

(author) TRUC LAM

KỶ NIỆM 45 NĂM NGÀY THÀNH LẬP CỤC BẢO VỆ AN NINH QUÂN ĐỘI

SỐ PHẬN TÊN NỘI GIÁN

CUỘC kháng chiến chống Mỹ cứu nước trường kỳ đầy hy sinh gian khổ từ sau tháng 7-1954 đến ngày 30-4-1975 dân tộc ta đã giành được thắng lợi hoàn toàn. Ngày 30-4-1975 là một ngày hội lớn, ngày hội chiến thắng vinh quang, đưa lại niềm hân hoan, vui mừng khôn xiết cho dân tộc ta và bạn bè khắp năm châu bốn biển. Đang trong không khí hân hoan của ngày chiến thắng thì đồng chí Trần Quốc Hoàn-Bộ trưởng Bộ Nội vụ chỉ thị Cục Bảo vệ phải đưa tên Thông vào Sài Gòn gấp.

Nguyễn Văn Thông sinh năm 1942 ở nhà số 42 đường Lê Lợi, thị xã Sơn Tây. Gia đình nó có nhiều người làm tay sai cho thực dân Pháp. Nó được nuôi học từ nhỏ đến hết tú tài và thỏa mãn mọi nhu cầu của cá nhân.

Năm 1954, Hiệp định Giơnevơ được ký kết, Thông theo gia đình về khu 300 ngày ở Hải Phòng. Sau đó cả gia đình đi máy bay Đacôta của Pháp vào Sài Gòn. Vào Sài Gòn, Thông ở nhà số 6 đường Hồng Thập Tự. Vì được học hết tú tài nên Thông được bọn CIA Mỹ tuyển chọn đào tạo. Từ đó nó trở thành một tên tay sai của CIA, cục kỳ nguy hiểm cho đến ngày bị bắt ở Buôn Ma Thuột.

Thông được CIA giao nhiệm vụ điều khiển tên Võ Văn Ba, khoảng từ năm 1969 cho đến ngày y bị ta bắt ở Buôn Ma Thuột.

Sự thực về tên Ba lúc đó là huyện ủy viên, khu vực tòa thánh Tây Ninh, Ba được bọn CIA Mỹ tổ chức từ bao giờ và nguyên nhân nào mà CIA tổ chức cài cắm nó vào huyện ủy tòa thánh Tây Ninh? Thông khai, y không hiểu được, đây là bí mật của CIA, Thông không được phép biết.

Tên Ba có nhà riêng ở núi Bà Đen, Tây Ninh. Hắn được huyện ủy huyện tòa thánh Tây Ninh phân

an toàn thì tên Thông vào lấy thư.

CIA thường xuyên đưa Ba về Sài Gòn, báo cáo tình hình và nhận chỉ thị mới.

Sau khi báo cáo xong, bọn CIA viết lại thành từng lần báo cáo. Để đề phòng bị lộ tên gián điệp này, dưới bản báo cáo chúng cho ký tên giả danh hai đồng chí trung kiên của Đảng ta là đồng chí Ba Dừa và Tư Tịnh.

Về tin tức do tên gián điệp nguy hiểm này cung cấp có nhiều giá trị nên bọn CIA Mỹ cảm các cơ quan tình báo khác của ngụy quân, ngụy quyền không được sờ lưng tin.

Tuy vậy, bọn an ninh quân đội ngụy, bọn tổng nha cảnh sát v.v. đều tìm mọi cách truy lùng nguồn tin và cuối cùng chúng đều biết tin xuất xứ từ Tây Ninh, song chúng đều không biết cụ thể tin đó do Võ Văn Ba cung cấp.

Hậu quả mà tên gián điệp nguy hiểm này cực cùn tận tụy với CIA đã gây cho ta nhiều tổn thất nặng nề, điển hình là khi y được nghe phổ biến kế hoạch của ta tấn công nhằm giải phóng một số vùng ở Tây Ninh, y đã cấp tốc báo cáo với

tên Thông để Thông báo cáo về Sài Gòn.

Sau khi thẩm định nguồn tin do Ba báo cáo là đúng, bọn Mỹ đã điều động quân phục kích gây cho ta tổn thất rất nặng nề, làm cho nhiệm vụ giải phóng một số vùng không thực hiện được.

Trước những tổn thất đó, cơ quan bảo vệ an ninh Ban chỉ huy Quân sự tỉnh Tây Ninh đã nghi vấn trong nội bộ ta có gián điệp.

Tỉnh ủy Tây Ninh có chủ trương cử chị Tư Đợi vào vùng địch hậu kiểm tra các chi bộ do tên Võ Văn Ba tổ chức. Khi được tin này, tên Ba sợ bị lộ mặt là một tên gián điệp, y liền báo cáo với CIA về ngày giờ chị Tư Đợi vào vùng địch hậu và y đề nghị bắt chị Tư Đợi.

Nhưng địch tính toán nếu bắt một mình chị Tư Đợi thì sẽ lộ tên gián điệp Võ Văn Ba. Để giữ bí mật cho tên gián điệp nguy hiểm này, bọn CIA đã ngụy trang bằng một trận cần lớn, bắt hàng ngàn người, nhưng chủ yếu là nhằm bắt chị Tư Đợi.

Do chị Tư kiên cường bất khuất không chịu khai báo, nên

chúng chỉ kết án chị 3 năm tù giam. Khi chị Tư hết hạn tù, bọn CIA báo cho tên Ba biết là chúng sẽ thả chị Tư về. Ba đề nghị cứ tiếp tục giam, nếu cho chị Tư về thì nguy cơ y sẽ bị lộ mặt là một gián điệp.

Bọn CIA đã chấp thuận ý kiến của Ba. Chúng tiếp tục giam chị Tư Đợi. Hậu quả là sau ngày giải phóng, chị Tư Đợi bị liệt hai chân không đi lại được nữa.

Khi bọn Mỹ thấy ta tấn công nhiều phía, chúng dùng máy bay chụp ảnh, thấy các vết xích xe tăng trên đường mòn Hồ Chí Minh làm chúng hoang mang dao động. Ba lại lập tức được điều về Sài Gòn để báo cáo. Lúc này bọn Mỹ chỉ hỏi Ba: "Theo anh thì Cộng sản tấn công nhiều nơi là nhằm tranh giành dân, giành đất hay là có chủ trương giải phóng hoàn toàn miền Nam và liệu Cộng sản có dám tấn công vào Sài Gòn hay không?". Ba trả lời bọn Mỹ và quả quyết rằng Cộng sản có chủ trương giải phóng hoàn toàn miền Nam, Cộng sản sẽ tấn công vào Sài Gòn - đó là điều chắc chắn! Bọn Mỹ gợi ý với Ba: "Nếu xảy ra trường hợp đó, chúng tôi sẽ đưa máy bay

trực thăng đến để đón anh và vợ con sang Mỹ". Ba chủ quan tin vào kế hoạch bí mật tuyệt đối của bọn Mỹ, nên hắn chỉ yêu cầu CIA hủy tất cả tài liệu có liên quan đến hắn ở Sài Gòn. Thế là ổn! Hắn sẽ không bị lộ, hắn vẫn ở lại trên mảnh đất này, không đi đâu hết. Ba rất chủ quan và quá tin vào tổ chức bí mật của CIA. Sự thật thì mọi hành vi tội ác của hắn đã bị Thông, người điều khiển hắn, khai báo với ta trước ngày Tây Ninh và Sài Gòn chưa được giải phóng. Theo Thông thì do "công trạng" của Ba lớn, nên bọn CIA trả lương cho Ba mỗi tháng từ 2000 đến 5000 đô-la, nhưng sợ Ba nhận tiền về quá nhiều sẽ bị lộ, nên chúng chỉ cho Ba nhận đủ xài. Số lớn gửi ở nhà băng Sài Gòn cho Ba.

Đưa Thông vào Sài Gòn, Cục bảo vệ báo cáo với đồng chí Viễn Chi. Đồng chí Viễn Chi thông báo: "Nó khai đúng, phù hợp với tài liệu tôi lấy được ở kết sát Nguyễn Khắc Bình. Tên Võ Văn Ba là một tên nội gián cục kỳ nguy hiểm. Nhưng các đồng chí luôn nhớ rằng, mọi tội ác của tên Ba đều do tên Thông điều khiển. Thông là một tên CIA nguy hiểm, nên các đồng chí phải hết sức cảnh giác. Tên Võ Văn Ba đã bị ta bắt. Các đồng chí chuẩn bị khai thác nó".

Cục bảo vệ đang làm công tác chuẩn bị và chờ đợi thì nhận được thông báo của Ban an ninh Miền: "Không khéo chúng tôi sẽ đi tù mất. Tối hôm qua tên Võ Văn Ba đã kết liễu đời nó. Nó có để lại một lá thư lời lẽ như sau: Trong lúc cả dân tộc đang vui mừng phấn khởi chào đón chiến thắng, thì tôi lại đang phải nằm đây. Tôi đã thấy mọi hành vi tội lỗi của mình, không còn mặt mũi nào nữa để nhìn anh em, bạn bè, đồng chí đồng bào nữa nên tôi sẽ

SAU BỨC MÀN BÍ MẬT

SỰ GIẢM SÚT TRONG CHẤT LƯỢNG TÌNH BÁO CỦA CIA HIỆN NAY

(Tiếp theo và hết)

Gần đây, có ít nhất 2 nhân viên mới đều đã bỏ việc.

"Trò chơi số lượng" đứng trước một thử thách vào việc.

nao ma CIA to chuc cai cam no vào huyện ủy tòa thánh Tây Ninh? Thông khai, y không hiểu được, đây là bí mật của CIA, Thông không được phép biết.

Tên Ba có nhà riêng ở núi Bà Đen, Tây Ninh. Hắn được huyện ủy huyện tòa thánh Tây Ninh phân công tổ chức các chi bộ đảng ở vùng hậu địch.

Bon CIA đánh giá Ba là một tên gián điệp có một không hai ở Đông Dương, vì nó có trí nhớ đặc biệt. Cứ mỗi lần tỉnh ủy Tây Ninh họp mở rộng, phổ biến Nghị quyết Bộ Chính trị, cấm mọi người không được ghi chép, nhưng tên này chỉ nghe một lần rồi về viết lại y như nguyên bản.

Nhà tên Ba có một gác làm bằng gỗ, Thông đã chỉ đạo nó để một máy điện đài trên đó. Hàng ngày cứ đến giờ quy định Thông và Ba liên lạc với nhau để lấy tin và thực hiện sự chỉ đạo của CIA Mỹ ở Sài Gòn. Đồng thời thông qua điện đài để chúng kiểm tra xem Ba có phản bội bọn chúng hoặc hàng ngày Ba có đi đâu xa mà không báo cáo cho chúng biết.

Chúng còn dựng lên một căn nhà ở thị xã Tây Ninh, bề ngoài được ngụy trang là nhà chứa gái, song thực chất đây là một hộp thư chết. Trong nhà chúng kê một giường đôi, dưới chân giường chúng chôn một vỏ hộp sữa bò, khi cần gấp để báo cáo với CIA thì Ba viết mật mã, giao cho con gái là Võ Thị Nga và bạn học của Nga là Thị Hồng đóng vai gái làm tiền đến đó bỏ vào ống sữa bò. Xung quanh khu vực đó, CIA bố trí một lực lượng mật vụ giám sát, khi thấy

SAU BỨC MÀN BI MẬT

SỰ GIẢM SÚT TRONG CHẤT LƯỢNG TÌNH BÁO CỦA CIA HIỆN NAY

(Tiếp theo và hết)

"Trò chơi số lượng" đứng trước một thử thách vào năm 1989 khi Rơ-sốt Stôn (Richard Stolz) trở thành phó giám đốc điều hành. Một máy bấm giờ cũ đã được Tổng thống Bút-sơ (Bush) mang sử dụng lại sau khi xảy ra tình trạng hỗn loạn năm ngoái có liên quan đến Bưu Ca-si (Bill Casey), (Stolz) Stôn bổ nhiệm cái gọi là "Hệ thống phê chuẩn tài sản". Ý định là chọn lựa trong số nhân viên xem ai là người làm việc hiệu quả nhất. Tổng hành dinh sẽ xem xét báo cáo về mối liên hệ và đặt ra câu hỏi "Cuộc gặp gần đây nhất với một nhân viên diễn ra khi nào? Liệu có thể giới thiệu nhân viên này cho một người khác không?". Mục đích là loại bỏ bớt những nhân viên đã già làm việc không còn hữu hiệu cho lắm và để có thể có sự lựa chọn rộng lớn hơn trong việc tuyển dụng nhân viên mới.

6 năm sau, việc loại bớt hồ sơ này vẫn tiếp tục. Các nhân viên nói số người làm việc thiếu hiệu quả giảm đáng kể.

*DO cần phải xây dựng cơ sở vật chất phù hợp cho hoạt động của mình ở nước ngoài.

*DO, ngôi nhà của các điệp báo viên trong 45 năm qua đã được nuôi dưỡng tách biệt, phải chia sẻ đất đai của mình với các nhà phân tích của ban giám đốc tình báo (DI). Các nhân viên tin tưởng rằng việc này đang được thực hiện thông qua cái gọi là "sự cộng tác DO/DI".

DO đang bắt đầu làm việc với DI vì nó đang cần được giúp đỡ.

Tâm trạng thất vọng của các nhân viên trẻ DO thường bắt đầu trong thời gian huấn luyện. Mỗi khi các học viên mới bắt đầu chương trình học đều được thông báo rằng cơ quan này "còn cao cấp hơn cả Harvard". Nhưng chẳng bao lâu sau thì nghi ngờ đã xuất hiện.

Gần đây, có ít nhất 2 nhân viên mới đều đã bỏ việc.

Cơ quan này vẫn không ngừng tập trung vào "phát hiện", "phát huy" và "tuyển" nhân viên...

Điều mỉa mai về CIA là chúng ta biết đến những thất bại của cơ quan này trong việc thu thập tin tức tình báo còn nhiều hơn là những thành công.

Vụ A-mơ cho thấy mỗi cơ quan CIA hiểu chiến đấu tuyển dụng một số lượng các nhân viên KGB lớn đến kinh ngạc. Một số người tình nguyện nhưng những trường hợp này rõ ràng đều được tiến hành rất tốt đẹp-cho đến khi A-mơ làm nổ tung tất cả.

Sẽ an tâm hơn nếu A-mơ là trường hợp duy nhất; một ví dụ không tiêu biểu của những thủ tục luộm luộm. Nhưng không, đó là một trong những yếu tố của thất bại trong những năm 80: cả một đường dây nhân viên CIA bị phát hiện và bắt giữ tại Ai Cập; hàng loạt những cộng tác viên ở Cu-ba hóa ra toàn là gián điệp hai mang; và nhân viên ở Đông Đức cũng vậy. Các nhân viên ở I-ran trước đây được tuyển dụng phục vụ cho việc xâm nhập Liên-Xô nhưng sau này được chuyển sang nhiệm vụ khác, bị các nhà chức trách I-ran phát hiện vào cuối những năm 80; hơn 30 người bị bắt và bị tra tấn. Nhiều nhân viên bị phát hiện ở Ga-na. Ở mọi nơi, các nhân viên cần phải được đưa trở về Mỹ với chi phí ước tính khoảng chừng \$12 triệu.

Danh sách của những kẻ gây rối rất dài. Nhưng danh sách của những nhân vật cao cấp trong DO phải chịu trách nhiệm về việc đó lại rất ngắn. Đó là điều tạo ra sự hoài nghi trong nội bộ CIA...

TRẦN TUYẾN
BÙI QUẢNG

(Dịch từ tài liệu của Đê-vít Igna-ti-út (David Ignatius))

NGÔI MỘ BẰNG...

(Tiếp theo trang 11)

Nhưng biết lấy tiền đâu ra. Thọ ra vào, rồi cầm cặp nhưng nai mới mua được bằng tiền phụ cấp dành dụm định gửi về xuôi cho mẹ già, không khỏi băn khoăn. Anh thăm hỏi với mẹ sẽ mua lại sau, còn bây giờ phải bán đi để lấy tiền xuống mua đủ lưỡi cày về cho dân bản.

Năm 1961, cả bản Phú Bì bản rộn ràng vui trong mùa chiêm bội

và còn đóng góp cho huyện 14 tấn. Cuộc sống của người Hà Nhì đã đổi thay. Những gia đình có con theo phi đã vào rừng gọi trở về với dân bản, cùng xây dựng và bảo vệ bản làng yên vui. Tháng 5-1961, chỉ bộ đầu tiên của người Hà Nhì được thành lập với 3 đảng viên: Xeo Pu Hừ, Chu A Lý, Pờ Pơ Chừ. Huyện ủy Mường Tè chỉ định Trần Văn Thọ làm bí thư chi bộ. Anh lại

Vừa cùng đồng đội tuần tra bảo vệ biên giới vừa cùng chi bộ lãnh đạo các mặt công tác trong bản. Một đêm trời đổ mưa dữ dội, ngồi trong nhà, Thọ sốt ruột lắm. Nhà kho của hợp tác xã bị đốt. Anh lao đi trong đêm, đến nhà kho che đậy để thóc ngô khỏi bị ướt. Sáng hôm sau, anh bị cơn sốt quật ngã. Cả bản Phú Bì quây quần bên anh. Người nấu cho anh bát cháo, người thức thâu đêm, săn sóc cho anh uống thuốc. Nhưng căn bệnh hiểm nghèo đã

sĩ ấy. Đó là buổi sáng ngày 8-8-1961 Trần Văn Thọ tròn 26 tuổi.

Bản Phú Bì xao xác, lặng chìm trong thương tiếc. Cả bản thành dòng người, đưa anh lên đỉnh Leng Su Xin yên nghỉ. Ở nơi ấy cái mây đầu núi, cái cánh hoa ban, hoa mọc quyen vào nhau ngát thơm một vùng ngả ba biên giới. Ngày 1-1-1967, Trần Văn Thọ được truy tặng danh hiệu Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân. Thân nhân gia đình muốn đưa anh về quê, nhưng

để lại một lá thư lời lẽ như sau: Trong lúc cả dân tộc đang vui mừng phấn khởi chào đón chiến thắng, thì tôi lại đang phải nằm đây. Tôi đã thấy mọi hành vi tội lỗi của mình, không còn mặt mũi nào nữa để nhìn anh em, bạn bè, đồng chí, đồng bào nữa nên tôi sẽ kết liễu đời tôi ngay bây giờ".

Sau khi nghe xong, mọi người chẳng ai nói điều gì rồi lần lượt ra về. Thật là một cuộc họp ngắn và căng thẳng chưa từng có bao giờ.

Tôi ra về với một tâm trạng tiếc rẻ vì tên khốn nạn Võ Văn Ba đã chết. Nó chết cũng đáng đời một tên gián điệp đã từng gây ra biết bao tội ác đối với nhân dân. Song, rất tiếc là chưa được trực tiếp mặt đối mặt với nó để bắt nó nói hết mọi âm mưu lâu dài của đế quốc Mỹ.

Qua thực tiễn vụ án này, kết hợp với nhiều tài liệu của các vụ án khác trong cuộc đời làm công tác phản gián, tôi thấy kẻ thù luôn luôn tìm mọi thủ đoạn để chức bọn nội gián, chui sâu leo cao để chống phá cách mạng, chúng chống phá chúng ta trong chiến tranh cũng như trong hòa bình, lúc chúng ta đang gặp khó khăn và cả trong lúc chúng ta đang giành được thắng lợi. Do đó công tác bảo vệ an ninh phải luôn luôn cảnh giác, phải giáo dục cho thế hệ trẻ làm công tác bảo vệ an ninh thấy rằng: Hôm nay có tình hình an ninh ổn định song ngày mai chưa hẳn đã có an ninh ổn định cần phải có bản lĩnh vững vàng.

TRÚC LÂM

anh yên nghỉ trong vòng tay chăm sóc của mọi người. Không ai bảo ai và tự khi nào không rõ, mỗi người dân Hà Nhì khi đi qua đỉnh núi Leng Su Xin đều tìm một hòn sỏi trắng đẹp nhất, đến đặt lên ngôi mộ của anh. Năm tháng trôi đi, tình yêu thương trân trọng của đồng bào Hà Nhì với người chiến sĩ đã khuất cứ được bồi đắp mãi thêm và bây giờ nơi anh nghỉ là một ngôi mộ bằng sỏi trắng.